

ГЛАВА ПЪРВА

ЖЕСТОКИЯТЪ МЖЧИТЕЛЪ. ВЪРЗАНИЯТЪ ЗА ЛИПАТА МОМЪКЪ. НЕОЧАКВАНИЯТЪ ЗАКРИЛНИКЪ

По широкия път, огрънъ отъ слънце и засѣненъ отъ дветѣ страни съ току що нацѣвтѣли липи, бавно вървѣше съ куфарче въ ржка единъ високъ, бледенъ, бедно облѣченъ младъ човѣкъ. Следъ дълга раздѣла той се връщаше въ родния си градъ. Той трѣбваше да бже щастливъ и радостенъ, защото бѣше завършилъ вече за учителъ, бѣше взелъ и последния си изпитъ, и сега се връщаше въ родния си домъ да зарадва майка си. А виѣсто това, младиятъ човѣкъ тжжно оглеждаше нацѣвтѣлитѣ съ пѣстри пролѣтни цвѣтя полета, жълтитѣ липи, бѣлитѣ стени на първитѣ градски кжщи. И нищо не го радваше, макаръ всичко, което виждаше, да му бѣше мило на сърдцето.

Бранъ, така се казваше младиятъ човѣкъ, имаше причина да не бже радостенъ. Той, наистина, бѣше свършилъ вече за учителъ. Но, когато се яви въ инспекцията въ столицата, за да получи назначението си за учителъ, инспекторътъ го попита :

— Ти си сѣркъ, нали ?

— Не, азъ съмъ бургъ ! — отговори Бранъ.

— Какъ тъй бургъ ? — намръщи се инспекторътъ. — Нали живѣешъ въ нашата страна, страната на сѣрkitѣ !